ADVIES VAN DE COMMISSIE

van 10 december 1981

betreffende het ontwerp-verdrag inzake faillissement, akkoord en andere soortgelijke procedures

(81/1068/EEG)

I

1. Het ontwerp-verdrag inzake faillissement, akkoord en andere soortgelijke procedures is opgesteld door een Comité, bestaande uit deskundigen van de Lid-Staten en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, na bereikt gemeenschappelijk akkoord van de Raad en de Commissie. Dit ontwerp vormt een aanvulling op het op 27 september 1968 te Brussel ondertekende verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, het zogenaamde „algemene verdrag" (1), alsmede op het verdrag van 9 oktober 1978 inzake de toetreding van Denemarken, Ierland en het Verenigd Koninkrijk van Groot-Brittannië en Noord-Ierland tot het verdrag van 27 september 1968 (2).

2. Evenals het algemene verdrag dat uitdrukkelijk niet van toepassing is op het faillissement, akkoord en andere soortgelijke procedures (artikel 1, tweede alinea, sub 2) is het onderhavige ontwerp-verdrag gebaseerd op artikel 220 van het EEG-Verdrag. De eerste versie van het ontwerp dateert reeds van 1970. Dit document is voor advies gezonden aan de Regeringen van de Lid-Staten. Inmiddels zijn drie nieuwe Lid-Staten toegetreden. Een uitgebreid Comité heeft het werk opnieuw ter hand genomen. Dit heeft geleid tot de opstelling van het huidige ontwerp, het zogenaamde „ontwerp-verdrag faillissement" dat op 23 juni 1980 is toegezonden aan de voorzitter van de Raad en waarover de Regeringen van de Lid-Staten en de Commissie hun advies moeten uitbrengen.

3. Het ontwerp-verdrag faillissement betreft niet alleen de faillissementsprocedures in eigenlijke zin die leiden tot de staking van het bedrijf door de schuldenaar en verdeling van de activa onder de schuldeisers, doch ook procedures die ten doel hebben de faillietverklaring te voorkomen en de toestand van de schuldenaar weer gezond te maken. Het doel van het ontwerp is verbetering te brengen in de positie van de schuldeisers in de gemeenschappelijke markt. Daartoe is bepaald dat beslissingen waardoor één van de bedoelde regelingen is aangevangen, gegeven in een verdragsluitende staat, van rechtswege gevolg hebben op het grondgebied van de andere verdragsluitende staten. Onmiddellijk na de faillietverklaring wordt de schuldenaar dan onbevoegd tot beheer en beschikking met betrekking tot al zijn goederen die zich in de Gemeenschap bevinden. Overigens heeft het faillissement ten aanzien van derden gevolgen met ingang van de achtste dag, volgende op de dag van bekendmaking van het faillissement in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*. In de andere verdragsluitende staten dan die waar de regeling is aangevangen wordt de inleiding belet van iedere procedure inzake faillissement, akkoord en andere soortgelijke procedures of regelingen. Individuele vervolgingen kunnen eveneens niet meer worden ingesteld en reeds ingestelde vervolgingen worden geschorst.

4. Toepassing van deze beginselen van eenheid en universaliteit van het faillissement — waarbij de uitdrukking faillissement in dit verband alle in het ontwerp bedoelde regelingen betreft — en voorkoming van dubbele procedures houdt o. a. in dat uniforme voorschriften worden vastgesteld voor de internationale bevoegdheid van de rechter. Op dit punt bepaalt het ontwerp dat uitsluitend de rechter van de verdragsluitende staat waar zich het zakencentrum van de schuldenaar bevindt bevoegd is het faillissement uit te spreken. Indien het zakencentrum zich buiten de Gemeenschap bevindt is uitsluitend de rechter van de verdragsluitende staten bevoegd waar zich een vestiging van de schuldenaar bevindt. Het interne recht van de staat waar het faillissement is uitgesproken bepaalt het verloop van de te volgen procedure en in het algemeen de gevolgen van de faillietverklaring, met name de gevolgen ten aanzien van derden. Overigens wordt in speciale collisieregels een uitzondering gemaakt op het basisbeginsel van de „lex fori". Hierin wordt voornamelijk bepaald welk gevolg de faillietverklaring heeft voor de aan inschrijving onderworpen goederen en rechten, voor arbeidsovereenkomsten alsmede voor overeenkomsten inzake de verkoop van onroerende goederen. Andere collisieregels bepalen de grondslag, de omvang en de rangorde van de zekerheden en voorrechten.

5. Het ontwerp-verdrag faillissement bevat bepalingen met het oog op de uitlegging door het Hof van Justitie. Ook komen hierin slotbepalingen voor die gelijken op die in het algemene verdrag. Het faillissementsverdrag treedt eerst in werking na bekrachtiging door alle verdragsluitende staten. Het verdrag tenslotte vormt een onderdeel van de reeks communautaire verdragen. Het vormt zoals bekend een aanvulling op het algemene verdrag en, voor zover hierin bepaalde problemen inzake de toepas-

(1) PB nr. L 304 van 30. 10. 1978, blz. 77.
(2) PB nr. L 304 van 30. 10. 1978, blz. 1.

selijke wet niet worden geregeld, wordt het aangevuld door het Verdrag van 19 juni 1980 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst (1).

II

6. Het ontwerp-verdrag is niet van toepassing op het faillissement en de liquidatie van verzekeringsondernemingen zolang de richtlijn tot harmonisatie van de desbetreffende nationale wetgevingen niet in werking is getreden en voor zover in deze richtlijn niet anders is bepaald (artikel 1, lid 3). Deze tijdelijke uitsluiting van ondernemingen die het directe verzekeringsbedrijf uitoefenen (schadeverzekering en levensverzekering) is gerechtvaardigd uit hoofde van de verplichting om in geval van intrekking van de vergunning wegens insolvabiliteit een bijzondere procedure in te leiden van meer of minder administratief karakter of in plaats van de faillissementsprocedure met als voornaamste doel de schuldeisers uit hoofde van de verzekering een uniforme bescherming te bieden. De Commissie hoopt evenwel binnenkort bij de Raad het betrokken richtlijnvoorstel te kunnen indienen om de coördinatie tussen beide instrumenten zo goed mogelijk te doen verlopen.

7. Anderzijds is het ontwerp-verdrag wel van toepassing op het faillissement van kredietinstellingen die via een vergunningenprocedure eveneens onder overheidstoezicht staan. Ook al brengt de intrekking van de vergunning niet in alle gevallen de aanvang mee van soortgelijke regelingen als de faillissementsprocedure, toch treffen de overheidsinstanties in alle Lid-Staten maatregelen om de belangen van beleggers te beschermen. Hetzelfde doel wordt nagestreefd met het richtlijnvoorstel dat bij de Commissie in voorbereiding is en dat coördinatie wil brengen in de rol van de met banktoezicht belaste instanties en de wijze waarop deze bij toepassing van genoemde maatregelen samenwerken. Gezien deze omstandigheden en aangezien beide sectoren overeenkomst vertonen moet voor de kredietinstellingen een soortgelijke oplossing worden gekozen als voor verzekeringsondernemingen en moet artikel 1 worden aangevuld met een vierde lid, dat als volgt luidt:

> „4. Dit Verdrag is eerst van toepassing op de kredietinstellingen na het van kracht worden van de richtlijn tot coördinatie van de rol van de met banktoezicht belaste instanties in procedures als bedoeld in artikel I, sub a) en b), van het Protocol, alsmede van hun samenwerking bij de toepassing van maatregelen om de belangen van schuldeisers van kredietinstellingen te beschermen".

Ter zake van de liquidatie van kredietinstellingen moeten, evenals voor andere sectoren, toekomstige initiatieven van de Commissie mogelijk zijn. Hiertoe moet naar het voorbeeld van artikel 20 van het verdrag van 19 juni 1980 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst, de volgende bepaling worden opgenomen:

> „Dit Verdrag laat onverlet de toepassing van bepalingen die zijn of zullen worden neergelegd in besluiten van de Instellingen van de Europese Gemeenschappen of in ter uitvoering van deze besluiten geharmoniseerde nationale wetgevingen.".

8. Het ontwerp-verdrag faillissement is mede van toepassing op de zogenaamde „compulsory winding-up"-procedure van Ierland en het Verenigd Koninkrijk. Bij deze procedure doet zich een probleem voor in verband met het algemene verdrag in de versie van 9 oktober 1978. Volgens de Engelse tekst van dit verdrag is het slechts niet van toepassing op „proceedings relating to the winding-up of *insolvent* companies or other legal persons". Het algemene verdrag blijft dus van toepassing, met name op de procedure van de „compulsory winding-up" wanneer deze procedure in zeldzame gevallen niet gebaseerd is op de insolvabiliteit, maar om andere redenen moet worden geopend. De tegenwoordige tekst van het ontwerp-verdrag faillissement (Protocol bij het ontwerp-artikel I, sub a)) maakt geen onderscheid tussen de verschillende omstandigheden waaronder de procedure wordt geopend. De huidige tekst slaat op alle gevallen. Het is derhalve gewenst artikel I van dit Protocol te wijzigen om ieder misverstand uit de weg te ruimen dat zich zou kunnen voordoen door het bestaan van twee teksten die met elkaar in tegenspraak zijn. In genoemd artikel I moet worden duidelijk gemaakt dat voor Ierland en het Verenigd Koninkrijk de daar bedoelde procedure van de „compulsory winding-up" beperkt is tot het geval van insolvabiliteit. Deze nadere omschrijving is des te meer geboden omdat krachtens artikel 57 van het algemene verdrag „dit Verdrag onverlet laat de verdragen, waarbij de Verdragsluitende Staten partij zijn of zullen zijn en die, voor bijzondere onderwerpen, de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen regelen". Krachtens deze bepaling zou het faillissementsverdrag namelijk kunnen worden beschouwd als „lex specialis" ten opzichte van het algemene verdrag en dan worden toegepast op alle varianten van de „compulsory winding-up"-procedure.

9. Met het oog op de centralisatie wordt de exclusieve bevoegdheid van de rechter van de staat waar het faillissement is uitgesproken wel uitgebreid tot o. a. rechtsvorderingen betreffende de aansprakelijkheid voor het bestuur van iedere bestuurder van een failliet verklaarde vennootschap of rechtspersoon (artikel 11, sub a)), maar toch zullen de hierover gegeven beslissingen niet worden erkend en ten uit-

(1) PB nr. L 266 van 9. 10. 1980, blz. 1.

voer gelegd in de andere verdragsluitende staten volgens het systeem dat geldt voor faillietverklaringen d. w. z. „zonder vorm van proces" (artikel 56). In artikel 67 is bepaald dat de erkenning en de tenuitvoerlegging geschieden overeenkomstig de bepalingen van het executieverdrag. Door deze verwijzing wordt iedere twijfel weggenomen ten aanzien van de vraag, krachtens welk verdrag beslissingen op een vordering „en comblement de passif", als bedoeld in artikel 99 van de Franse wet van 13 juli 1967, moeten worden erkend en ten uitvoer gelegd. De vraag kon namelijk worden gesteld of deze vorderingen vallen onder de aan faillissement en akkoord „soortgelijke procedures" waarop het algemene verdrag krachtens artikel 1, lid 2, sub 2, niet van toepassing is. De Commissie beschouwt deze beslissingen niet als beslissingen op het terrein van het faillissementsrecht in de zin van het voorontwerp van verdrag omdat zij gebaseerd zijn op vorderingen die in de eerste plaats gericht zijn op vaststelling van de aansprakelijkheid van de bestuurder en het geleden nadeel en de vorderingen geen verzoeken zijn tot faillietverklaring, het bereiken van een akkoord of inleiding van andere soortgelijke procedures die gericht zijn op voldoening van de gezamenlijke schuldeisers. Het feit dat dit verzoek wordt ingediend bij een rechter die bevoegd is de faillietverklaring van een vennootschap uit te spreken is uit procesrechtelijk oogpunt gerechtvaardigd, doch doet niets af aan het juridisch karakter van genoemd verzoek, ook al wordt de bewijslast omgekeerd (1).

10. Het faillissement wordt in de Gemeenschap bekendgemaakt door de curator die de beslissing houdende faillietverklaring doet bekendmaken in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*, alsmede enkele andere beslissingen (artikel 26). In het ontwerp-verdrag is niet bepaald voor wiens rekening de kosten voor het drukken en vertalen van deze bekendmaking komen. Aangezien deze beslissingen de boedel betreffen moeten deze kosten ten laste komen van de boedel.

11. Meer curatoren mogen slechts optreden wanneer dit volgens het recht van de staat, waar het faillissement is uitgesproken, is toegestaan (artikel 29, lid 3). Het ontwerp zou moeten bepalen dat volgens het recht van elke verdragsluitende staat dient te worden voorzien in de mogelijkheid dat meer dan één curator optreedt. De curator namelijk die in verschillende verdragsluitende staten tot vereffening moet overgaan en de opbrengst van de goederen krachtens afdeling VI, van titel IV onder de bevoorrechte schuldeisers moet verdelen kan de talrijke uiteenlopende voorschriften van de betreffende Lid-Staten slechts in acht nemen indien hij de hulp kan inroepen van collega's die bekend zijn met die uiteenlopende nationale voorschriften. Ten einde elke dubbelzinnigheid te voorkomen moet in het ontwerp trouwens worden bepaald dat de curator bevoegd is op te treden in derde landen waar zich goederen van de schuldenaar mochten bevinden, mits hij uiteraard op grond van het recht van deze staten bevoegd is op hun grondgebied zijn werkzaamheid uit te oefenen.

12. Op het gebied van het burgerlijk en handelsrecht kunnen schuldeisers van vorderingen die *vóór de faillietverklaring zijn ontstaan* — met name werknemers — een beroep doen op de algemene voorrechten met betrekking tot de goederen die op het grondgebied van elke verdragsluitende staat zijn gelegen of, in voorkomend geval, op de rechten van de boedelschuldeisers die de wet van deze staat aan deze vorderingen toekent. Publiekrechtelijke lichamen, bestuursorganen en openbare diensten kunnen daarentegen met name op het terrein van belastingen en sociale verzekering geen beroep doen op hun algemene voorrechten op vorderingen die *vóór de faillietverklaring zijn ontstaan*, behalve in de Lid-Staat waartoe zij behoren.

13. In het ontwerp blijft de vraag onbeslist of belastingvorderingen en daarmee gelijkgestelde vorderingen die ontstaan *na* faillietverklaring evenals de overige boedelschulden kunnen worden voldaan uit de opbrengst van de goederen die zich bevinden op het grondgebied van elk der verdragsluitende staten dan wel of zij slechts kunnen worden voldaan uit de opbrengst van de goederen die zich bevinden op het grondgebied van de staat waartoe zij behoren (artikel 44, leden 1 en 3). Consequent zou zijn deze evenals de andere boedelschulden te behandelen omdat deze vorderingen ontstaan terwille van de voortzetting van het bedrijf van de schuldenaar in het belang van de boedelschuldeisers.

14. In procedures ter voorkoming van faillissement, waarop het ontwerp eveneens van toepassing is, wordt de schuldenaar uitstel van betaling en vermindering van schulden toegekend. In artikel 54 is bepaald dat deze maatregelen in de andere verdragsluitende staten dan die waar de beslissing is gegeven waardoor die regeling is aangevangen, niet kunnen worden tegengeworpen aan de boedelschuldeisers en aan diegenen wier vordering is bevoorrecht of gedekt door een zakelijke zekerheid. Deze bepaling vormt een uitzondering op de beginselen van universaliteit en eenheid van het faillissement en van gelijke behandeling van de schuldeisers. Deze uitzondering wordt niet gerechtvaardigd met het argument dat in dit geval geen sprake is van een eigenlijke faillissementsprocedure maar van procedures ter voorkoming van faillissement. Dit is integendeel een argument vóór handhaving van beide beginselen omdat toepassing daarvan eerder leidt tot voorkoming van faillissement en daardoor in het voordeel werkt van alle schuldeisers. Artikel 54 moet dus vervallen.

(1) Contra Arrest van het Hof van Justitie van 22 februari 1979 in de zaak nr. 133/78 H. Gourdain/F. Nadler. Jurisprudentie van het H. v. J. 1979-2, blz. 733 e. v.

15. Verscheidene artikelen van het ontwerp (artikelen 70 t/m 74) handelen over de uitlegging van het Verdrag door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen. Anders dan bij het algemene verdrag is 's Hofs bevoegdheid geregeld in de tekst zelf van de overeenkomst en niet in een afzonderlijk protocol. Overigens komen in het ontwerp soortgelijke bepalingen voor als in het Protocol van 3 juni 1971 (1), met name wat betreft de prejudiciële procedure en het verzoek tot het doen van een uitspraak in het belang van de wet. Het prejudiciële beroep is geregeld volgens een systeem dat weliswaar de opzet volgt van artikel 177 van het EEG-Verdrag maar daarvan op bepaalde punten afwijkt:

de rechterlijke instanties die zich tot het Hof van Justitie kunnen wenden worden met zoveel woorden genoemd; de rechter in eerste aanleg kan zich niet tot het Hof van Justitie wenden; de hoogste rechterlijke instanties zijn slechts gehouden zich tot het Hof van Justitie te wenden indien zij een uitspraak waarbij uitlegging wordt gegeven noodzakelijk achten.

De Commissie betreurt het dat deze tekst niet parallel loopt met die van artikel 177 van het EEG-Verdrag. Het moet echter worden toegegeven dat de argumenten die zijn aangevoerd ter ondersteuning van de uitzonderingen als vervat in het Protocol van 3 juni 1971 tot op zekere hoogte eveneens van kracht zijn met betrekking tot het ontwerp-verdrag faillissement: een overbelasting van het Hof van Justitie moet worden voorkomen, evenals toeneming van procedures met het doel om de zaak te vertragen (2). Het is trouwens mogelijk dat gedurende eenzelfde faillissementsprocedure interpretatievragen opdoemen niet alleen ten aanzien van het speciale faillissementsverdrag, maar bovendien ten aanzien van het algemene verdrag. Dit is met name het geval bij „rechtsvorderingen die uit het faillissement ontstaan" en die wat de rechterlijke bevoegdheid betreft worden geregeld door het faillissementsverdrag en wat de erkenning en de tenuitvoerlegging betreft door het algemene verdrag. Om die redenen is het dienstig dat beide verdragen worden uitgelegd op basis van identieke bepalingen.

16. Bijlage I bij het ontwerp-verdrag faillissement behelst een eenvormige wet inzake het bewijs van het recht tot terugneming door de echtgenoot (artikel 1), de schuldvergelijking (artikel 2) en de geldigheid ten opzichte van de boedel van bedingen van eigendomsvoorbehoud (artikel 3 juncto artikel 41 van het ontwerp). Deze artikelen zouden moeten voorkomen in de tekst van het ontwerp zelf, naar het voorbeeld van andere bepalingen die gericht zijn op harmonisatie van de nationale wetgevingen en die daarin reeds zijn opgenomen (b. v. artikel 62). In dat geval zou artikel 81, waarin de staten worden verplicht de bepalingen van de uniforme wet in hun wetgeving op te nemen, overbodig worden.

17. In het ontwerp-verdrag komen verschillende varianten voor met betrekking tot de erkenning van eenvoudige bedingen tot eigendomsvoorbehoud bij faillissement van de koper (artikel 41 juncto artikel 3 van de eenvormige wet, bijlage I). Het beding van eigendomsvoorbehoud in zijn verschillende vormen is een van de belangrijkste juridische middelen voor de verkoper om betaling van de prijs te verkrijgen. De gevallen waarin het beding van eigendomsvoorbehoud ook gevolg heeft ten aanzien van de schuldeisers van de koper in het intracommunautaire handelsverkeer moeten voor alle gevallen worden geregeld en niet slechts voor het geval van faillissement van de koper. Daarom verdient het de voorkeur deze kwestie via een richtlijn te regelen die verder gaat dan de bepaling van artikel 41. In het ontwerp zou dan kunnen worden volstaan met de verplichting voor de verdragsluitende staten eenvoudige bedingen tot eigendomsvoorbehoud te erkennen die de verkochte zaak betreffen waarbij betaling van de verkoopprijs gegarandeerd wordt in geval van faillissement van de koper, mits deze bedingen vóór de levering worden gemaakt.

18. In de bij het ontwerp-verdrag opgenomen gemeenschappelijke verklaring wordt onder punt 2 gewezen op de noodzaak om de onverenigbaarheid op te heffen tussen het faillissementsverdrag en de overeenkomsten die eerder met derde staten zijn gesloten. In punt 3 van die verklaring wordt gewezen op de noodzaak om in samenwerking met het Hof van Justitie een uitwisseling van inlichtingen te bewerkstelligen betreffende de uitspraken van de rechterlijke instanties van de verdragsluitende staten op dit punt. Naar het oordeel van de Commissie zijn deze twee maatregelen volstrekt noodzakelijk om een zo doeltreffend mogelijke toepassing van het verdrag te garanderen. De hoekige haakjes die om deze punten zijn geplaatst moeten dan ook vervallen.

III

19. Het in het ontwerp ter hand genomen harmonisatiewerk inzake faillissement moet worden aangevuld met de harmonisatie van bepaalde voorschriften. Het verdient aanbeveling de voorwaarden voor faillietverklaring gelijk te maken. Anders doet zich de situatie voor dat de faillietverklaring wordt uitgesproken of niet, al naargelang het zakencentrum zich bevindt in de ene verdragsluitende staat of in de andere. Hetzelfde geldt voor de recente procedures om het bedrijf weer gezond te maken. In dit geval lopen de schuldeisers, met name werknemers,

(1) Protocol van 3 juni 1971 betreffende de uitlegging door het Hof van Justitie van het Verdrag van 27 september 1968 betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB nr. L 304 van 30. 10. 1978, blz. 97).

(2) Rapport van J. Jenard over het Protocol van 3 juni 1971 (PB nr. C 59 van 5. 3. 1979, blz. 68 en 69).

het risico dat zij per staat verschillend worden behandeld naar gelang van de vraag, waar het faillissement wordt uitgesproken.

20. Anderzijds bestaan eveneens tussen de wetgevingen van de Lid-Staten grote verschillen wat betreft de duur van de verdachte periode. Daarmede wordt de periode bedoeld die vóór de faillietverklaring ligt en gedurende welke de handelingen van de schuldenaar moeten zijn verricht om tegenover de boedel ongeldig of nietig te zijn. In sommige rechtsstelsels begint de verdachte periode te lopen vanaf het staken van de betalingen, welk tijdstip in ieder faillissement wordt vastgesteld door de rechter. In andere rechtsstelsels daarentegen wordt de verdachte periode uniform vastgesteld voor bepaalde handelingen van de schuldenaar en wordt de duur van deze periode berekend door terug te tellen vanaf de dag waarop de faillissementsprocedure is geopend. De berekening van de looptijd van de verdachte periode en de vaststelling welke handelingen van de schuldenaar niet aan de boedel kunnen worden tegengeworpen of als zodanig kunnen worden aangemerkt hebben gevolgen voor de omvang van de boedel en dus voor de bedragen die iedere schuldeiser ontvangt. Volgens artikel 18 bepaalt het interne recht van de staat waar het faillissement is uitgesproken het verloop van de in alle verdragsluitende staten te volgen procedure.

De verschillen tussen deze rechtsstelsels kunnen financiële gevolgen meebrengen voor de schuldeisers. Om die reden moeten de nationale voorschriften inzake de verdachte periode worden geharmoniseerd met het oog op een gelijke behandeling van de schuldeisers, om te voorkomen dat de schuldeisers voor verrassingen komen te staan en om „forum shopping" te voorkomen wanneer de schuldenaar zijn zakencentrum buiten de Gemeenschap heeft, doch vestigingen in verschillende Lid-Staten.

IV

De Commissie brengt derhalve op basis van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, en inzonderheid op basis van artikel 155, tweede streepje, het volgende advies uit:

a) De Commissie is van oordeel dat de Lid-Staten overeenkomstig artikel 220, vierde streepje, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap zo spoedig mogelijk het verdrag inzake faillissement, akkoord en andere soortgelijke procedures dienen te ondertekenen en te bekrachtigen. De Commissie wijst erop dat dit verdrag een belangrijk middel is voor de schuldeisers — met name de schuldeisers van loonvorderingen — om met één enkele procedure beslag te doen leggen op alle goederen van de schuldenaar die zich in de verschillende Lid-Staten bevinden.

b) Naar het oordeel van de Commissie moeten vervallen:

— artikel 54 waarin de gevolgen van uitstel van betalingen en vermindering van schulden in procedures tot gezondmaking van het bedrijf worden beperkt (zie punt 14);

— de drie artikelen, voorkomend in de tekst van de eenvormige wet waarbij de eerste twee artikelen in de tekst zelf van het ontwerp worden opgenomen en waarbij in artikel 81 de maatregel komt te vervallen volgens welke deze artikelen in de nationale wetgeving moeten worden opgenomen (zie punt 16);

— de hoekige haakjes in de gemeenschappelijke verklaring (zie punt 18).

De Commissie is van oordeel dat de volgende punten moeten worden gewijzigd:

— artikel 1 waaraan een vierde lid moet worden toegevoegd inhoudende dat het verdrag eerst op kredietinstellingen van toepassing is na het van kracht worden van een richtlijn van de Raad betreffende de rol van de met banktoezicht belaste instanties (zie punt 7);

— artikel 29, lid 3, zodat iedere verdragsluitende staat bepaalt dat meer dan één curator kan optreden (zie punt 11);

— artikel I sub a), van het protocol bij het verdrag met het oog op de invoering van een nadere bepaling voor Ierland en het Verenigd Koninkrijk betreffende de „compulsory winding-up"-procedure (zie punt 8).

Naar het oordeel van de Commissie moeten in verband met de varianten die in het ontwerp voorkomen de volgende oplossingen worden gekozen:

— in artikel 41 moet een bepaling worden gegeven waarin uitsluitend de „eenvoudige" clausules tot eigendomsvoorbehoud worden erkend die vóór de levering zijn gemaakt (zie punt 17);

— in artikel 44, leden 1 en 3, moet worden bepaald dat vorderingen uit hoofde van belastingschuld en daarmee gelijkgestelde vorderingen die na de faillietverklaring ontstaan (zie punt 13) kunnen worden voldaan uit de opbrengst van de goederen, die zich bevinden op het grondgebied van alle verdragsluitende staten.

De Commissie is voorts van mening:

— dat beslissingen inzake de aansprakelijkheid van bestuurders van vennootschappen

in staat van faillissement, bedoeld in artikel 11, moeten worden erkend en ten uitvoer gelegd overeenkomstig het algemene verdrag (zie punt 9);

— dat de kosten van de bekendmakingen in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* bedoeld in artikel 26, ten laste moeten komen van de boedel (zie punt 10).

Tenslotte acht de Commissie het dienstig dat een nieuw artikel wordt opgenomen waarin bepaald wordt dat het toekomstige Gemeenschapsrecht voorrang heeft boven het verdragsrecht (zie punt 7).

c) Dit advies is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 10 december 1981.

Voor de Commissie
Karl-Heinz NARJES
Lid van de Commissie